

Sygn. akt I C 905/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

9 stycznia 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Hanna Świdarska

Protokolant: stażysta Paulina Jandula

po rozpoznaniu 9 stycznia 2020 roku w Ł.

na rozprawie

sprawy z powództwa Prokura Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W.

przeciwko K. D.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego K. D. na rzecz powoda Prokura Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W. kwotę 22.646,47 zł (dwadzieścia dwa tysiące sześćset czterdzieści sześć złotych i czterdzieści siedem groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 29 maja 2019 roku do dnia zapłaty
2. zasądza od pozwanego K. D. na rzecz powoda Prokura Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W. kwotę 4.750 zł (cztery tysiące siedemset pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 905/19

UZASADNIENIE

Pozwem z 29 maja 2019 roku powód Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. domagał się zasądzenia od pozwanego K. D. kwoty 22.646,47 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty (pozew – k. 7-10).

18 czerwca 2019 roku Referendarz sądowy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty – k. 26).

24 lipca 2019 roku do Sądu wpłynął sprzeciw pozwanego od nakazu zapłaty, w którym wniósł o oddalenie powództwa w całości (sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 29-30).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

30 sierpnia 2017 roku K. D. zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością umowę pożyczki. Pożyczkodawca na wniosek pożyczkobiorcy udzielił mu pożyczki na okres 3 lat w wysokości 10.000 zł. Całkowita kwota do zapłaty wyniosła 21.616,12 zł, która obejmowała: kapitał pożyczki – 10.000 zł; prowizję – 10.000 zł oraz odsetki umowne. Pożyczka miała być spłacana po 600,45 zł miesięcznie (umowa – 47-51v).

Pismem z 2 lutego 2018 roku powód wypowiedział pozwanemu umowę pożyczki (wypowiedzenie – k. 53).

27 grudnia 2018 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarła z powodem umowę sprzedaży wierzytelności, w tym wierzytelności pozwanego (umowa – k. 15-20, załącznik do umowy – k. 21).

Sąd pominął dowód z przesłuchania powoda wobec jego nieusprawiedliwionego niestawiennictwa na rozprawie 9 stycznia 2020 r.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo jest zasadne w całości.

Pod względem prawnym umowa pożyczki zawarta przez strony stanowi kredyt konsumencki w rozumieniu ustawy z 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. z 2019 roku, poz.1083). Zgodnie bowiem z art. 3 tej ustawy przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Jak stanowi art. 3 ust. 2 pkt 1 ustawy, za umowę o kredyt konsumencki uważa się umowę pożyczki. Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy.

Oceniając sprawę w tym ujęciu wypada zauważyć, że zawarta pomiędzy stronami umowa odpowiadała powyższym regulacjom. Umowa ta nakładała na pozwanego przede wszystkim obowiązek zwrotu kwoty udzielonej pożyczki.

Niezasadny jest zarzut pozwanego o nieistnieniu dochodzonego roszczenia skoro powód przedstawił umowę łączącą pozwanego z pierwotnym wierzycielem oraz umowę cesji wierzytelności.

Roszczenie to jest też wymagalne wobec wypowiedzenia umowy.

Przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego, rzeczą Sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 kpc). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Stanowisko takie zawarł Sąd Najwyższy m.in. w wyroku z 17 grudnia 1996 r. sygn. akt I CKU 45/96 (opubl. OSNC z 1997 r., z.6 - 7, poz.76).

W niniejszej sprawie nie ma żadnych podstaw do zwolnienia strony pozwanej z ciężaru gromadzenia materiału procesowego i dowodzenia faktów.

Pozwany nie zakwestionował umowy dołączonej do akt sprawy, nie wykazał też by dokonał spłaty zobowiązania w większym zakresie niż podał powód, choć to na nim ciążyła powinność wykazania tej okoliczności (art. 6 kc, art. 232 kpc).

Reasumując, powód w należyty sposób wykazał podstawę roszczenia i przedstawił na te okoliczności dowody, pozwany natomiast nie zgłosił żadnych dowodów pozwalających na obalenie twierdzeń powoda.

Dlatego też, na podstawie art. 720 kc Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Na koszty te złożyły się: 1.133 zł tytułem opłaty od pozwu, 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego pozwanego ustalone zgodnie z § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie

opłat za czynności radców prawnych – Dz. U. 2015, poz. 1804 ze zm. oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Skoro pozwany przegrał sprawę w całości to winien zwrócić powyższe koszty powodowi w łącznej wysokości 4.750 zł.